

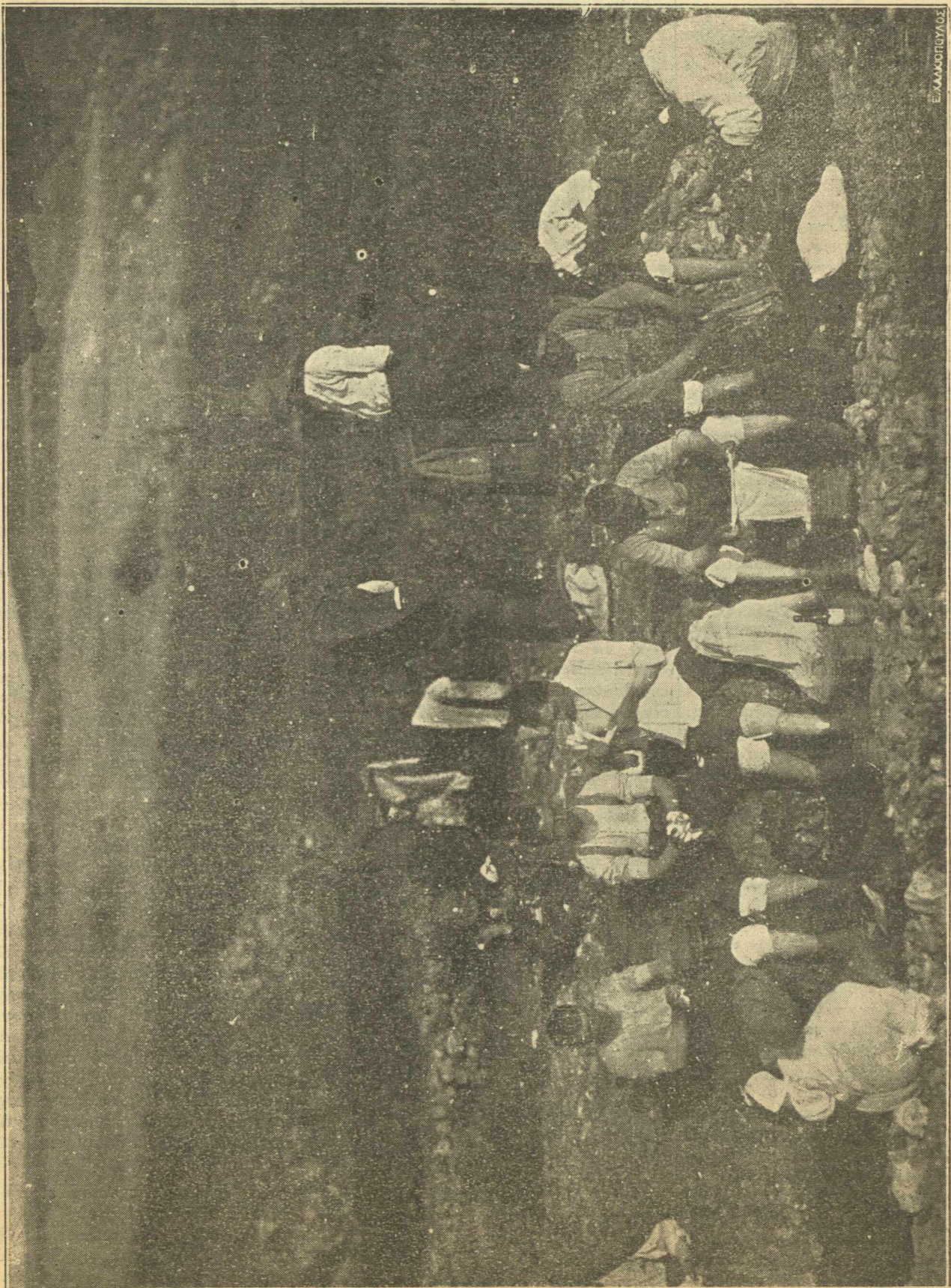

ΕΤΟΣ Α΄

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1921

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 35

ΨΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟΝ

Οι Στρατιώται μας έν Παζαρτζίκ άσχολούμενοι εις τήν καθαριότητα.

Ε. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Λαός εξαίλος και ένθουσιών συγκεντροῦται εἰς τὴν Πλατεῖαν Ὁμονοίας κατευθυνόμενος πρὸς τὴν Μητρόπολιν

Ε. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

Αἱ Συντεχνίαι, τὰ Σωματεῖα, οἱ Σύλλογοι μὲ τὰς Σημαῖας των ἐπὶ κεφαλῆς, ἐν Λαϊκῷ συναγεμιῶ, κατευθύνονται εἰς τὰ Ἀνάκτορα διὰ νὰ ἐκφράσουν εἰς τὸν Ἀνακτα-Στρατηλάτην τὴν λατρειάν καὶ ἀφοσίωσίν των.

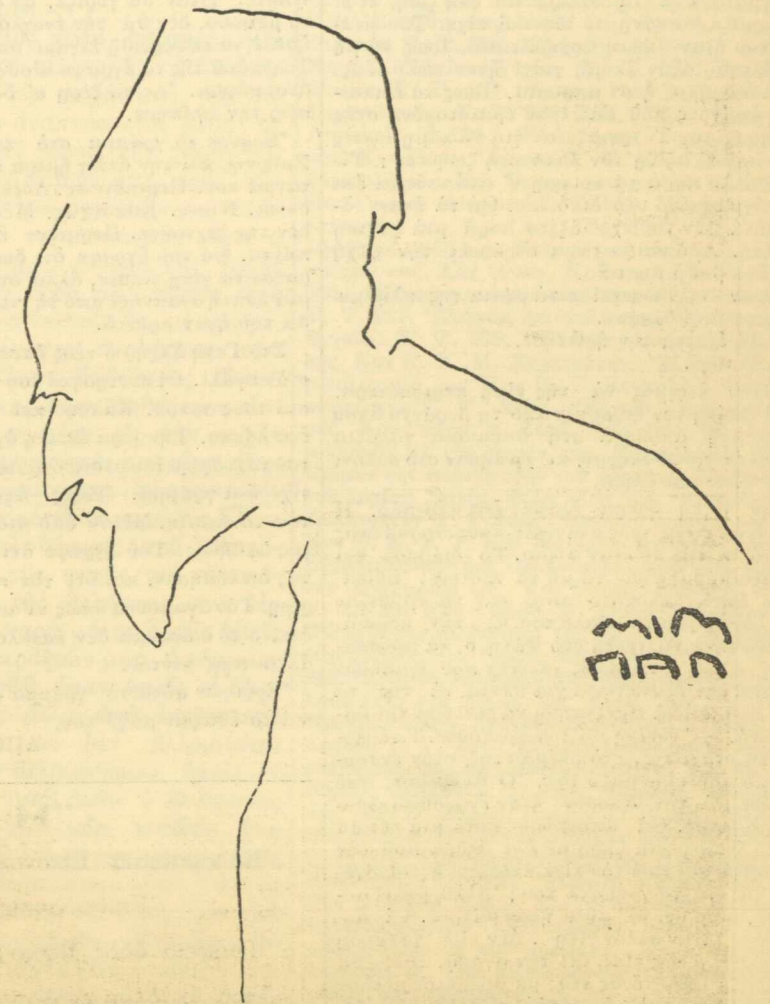

Ὁ Μητροπολίτης Ἐσκή-Σεχέρ μετὰ Τοῦρκων ἀντιπροσώπων τῆς πόλεως ἀναμένουσι τὴν ἄρξιν τοῦ Μεγαλειοτάτου.

ΤΥΠΟΙ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΩΝ

ΜΙΜ
ΠΑΜ

ΜΙΜ
ΠΑΜ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Από τότε που εδρεύει εις τὸ μέγαρον μετὰ τὸ σὺνταγμα τῶν μακρῶν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὸν κόσμο, μέσα εἰς τὸν ὅποιον ἐξοῦσε καὶ ὁ πῶς τὰ εἰκοσιπέντε τοῦ χρόνου εἶχαν ἤδη γνωρίζῃ τὰς πρώτας εὐτυχίας καὶ τὰς πρώτας ἀπογοητεύσεις, τοῦ ἤλθεν ἐπιμόνος ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ εἰς ἐκείνην ποῦ δὲν τὸ εἶχε τολμήσει ποτέ.

Τὴν εἶχε γνωρίσει ἓνα δευτερεύον Φάληρον, ὅπου ἐκείνη περνοῦσε τὸ λαλοκαίρι τῆς μετὰ τὴν οἰκογένειά της. Ἦταν μὴ κατανῆ, ψιλλὴ μετὰ λιγερὸ σῶμα, μετὰ μεγάλα παιδικὰ ματὰ ποῦ ἐλαμπαν κάτω ἀπὸ τὴν θαμπὴν φάθα της μετὰ τὸ μπελὲ μεγάλα ἀνθη. Μία θεία τοῦ τοῦ ἐφάρταζε ἐκεῖ πρὸς περιπατοῦσε μόνος στήν πλατεία μπροστὰ στήν ἐξέδρα καὶ τὸν παρουσίασε στήν οἰκογένειά της νέας. Εὐρέθησαν μοιραῶς οἱ δύο τοὺς ἀπομακρυσμένους ἀπὸ τὴν ἄλλη παρὰ ὅτι ἕνα περὶ αὐτοῦ ἀπεφασίσαν νὰ κάμουν ἡ δὴν φιλικὴ οἰκογένειά μετὰ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρον στῆς Τριεταριές. Ἦ φωνὴ τῆς ὅπου τοῦ μιλοῦσε ἦσαν σιγανὴ ὡς μουσική. Κάθε τόσο ὅταν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ ἐφευγε τὸ κεφάλι της δεξιὰ γιὰ τὴν φάθα τῆς δοκίμαζε τὰ ματὰ. Τὸ βλέμμα της ἦταν σάν νὰ τοῦ ἀπαντοῦσε εἰς ὅλα τὰ μουσικὰ ἐρωτήματα ποῦ εἶχεν ἀπευθίνει ὡς τώρα ἡ νεότης τοῦ στή μοῖρα του. Ἀυτὸς τῆς μιλοῦσε ὀλοῦν. Ὅταν ἐφθάσαν στῆς Τριεταριές καὶ ἔβγαν πάλιν ἐνὰ μετὰ τὴν ἄλλη παρὰ ἦσαν γιὰ τὸν νέο ὅαν νὰ τὰ εἶχαν εἰπῆ ὅλα. Ἐν τούτοις δὲν εἶχαν μιλήσει παρὰ γιὰ βιβλία, γιὰ ἐκδρομὰς, γιὰ τὴν προτιμήσει τοῦ σὸ καθε τι. Καὶ εἶχαν συμφωνήσει οἱ δύο ὅλα. Τὸ γουστό τοῦ ἦταν γιὰ τὰ ἴδια πράγματα. Ἐχωρίσθησαν σὲν ἐπιστοφῇ μετὰ μὴν θαυμάσια.

— Ὅταν ἐρχοῦσε στὸ Φάληρον νὰ αἶς βλέπουμε.

Καὶ τὸν ἐβλεπα συχνὰ. Μία ἀκόμα φορὰ τὰ καταφέρε νὰ βροθῆ μόνος μετὰ τὴν νέα. Τότε ἦταν θερμότερος. Τῆς ἐμίλησε γιὰ περισσότερα πράγματα. Γιὰ τὰ ὄνειρά του στῆ ζωὴ, τὴν ἐλογιάζε νὰ κάμνῃ, τὴν ἰδανικὰ εἶχε. Τὸ μέλλον τοῦ ἦταν ἀκόμη ἀσχημάτιστο, ἴσως νὰ μὴ τὸν ἐλογιάζαν ἀκόμη γιὰ τὴν ἴδιαν πολὺ νέος, ἀλλὰ ὁ ὄρατος ἦταν μπροστὰ. ἴσως νὰ εἰδικαιωνε ἐκείνους ποῦ θὰ εἶχαν ἐμπιστοσύνη στῆς δυνάμεις τοῦ Πι γιὰ τὴν γιὰ νὰ κάμνῃ κανεὶς κατὰ ποῦ ν' ἀξίει τὸν κόπο στῆ ζωὴ του; Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ νοιώσῃ ν' ἀναστήσει ἓνα χεῖρ ἀγαπημένο σὸ δικό του. Ὅτι τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ. Δὲν τοῦ ἐχρῆζετο παρὰ μὴν ψυχικὴ γαλήνη. Ἀπὸ καιροῦ τώρα ταράσσει τὴν ψυχὴ του ἐνὰ βελὸ μουσικό.

— Ὅταν ἐβαθύνει τὰ ματὰ της πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

— Τί εἶπες; τὴν ἠρώτησε.

— Τίποτε.

Ἦταν ἔτοιμος νὰ τῆς εἰπῇ περισσότερα, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν ἐτάραξε ἀπὸ τὴν βροχὰν ὅπου εἶχαν βγῆ μπροστὰ στῆ θαυμασιὰ γαλάζια βεντάλια τοῦ Φαλήρου, καὶ ἐμπήσαν σὸ σαλόνι ὅπου ἦσαν καὶ ἄλλοι.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔλαβε ἓνα φέρον-πάρ. Ἦ οἰκογένειά της, νέας ἀνίγγελε τοὺς ἀραβῶνας τῆς κόρης της μετὰ ἓνα κίριον. Τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναδιάβασε ὄν νὰ μὴ τὸ πίστευε. Ἐδοκίμασε ἓνα ἀλλόκοτο πόνον ὄν νὰ ἐβῆθιζαν μὴ λόγῃ ἀπὸ τὸ μυαλό του ὡς τὴν καρδιά. Ἐοκέφθηκε νὰ τρεθῆ στὸ Φάληρον, νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἰδῇ ἰδιαιτέρως ἐκείνην ποῦ ἀγαποῦσε καὶ ποῦ τὴν ἔχανε τώρα γιὰ πάντα, νὰ τῆς τὰ εἰπῇ ὅλα καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὰ διαλύσει τὴν ἀραβῶνα. Καὶ ἐκείνη τὰ τονάγαποῦσε. Τὰ ἐβλέπε στῆ σῶτα της, στὸ βλέμμα της, σὸν ἐνδοπισμὸ ποῦ εἶχε μαζὺ του. Ὁ ἀνθρώπος ποῦ ἤθελε νὰ τὴν δόσουν ἦταν ἓνα συνεισέοιο συμφοροῦτος. Ὅτι μορφοῦσε ποτὲ μὴ τέτοια λεπτὴ ὑπαρξὶς νὰ ζῆσῃ μετὰ ἓνα ἄνδρα ποῦ δὲν ἀγαποῦσε καὶ ποῦ τὸν εἶχε ἐκλέξει ἡ οἰκογένειά της γιὰ τὰ χρήματά του; Ἀλλὰ μόλις συνήλαθε, εἶδε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν μάταια. Οἱ ἀραβῶνες εἶχαν πλέον γίνῃ... Δὲν εἶχε τολμήσῃ ὡς τώρα νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ. Πῶς θὰ ἐξετόλιζε αὐτὸς ἓνα νέος μετὰ ἀβέβαιον μέλλον ἓνα κίριον γαμπρὸ, ὄν αὐτὸν ποῦ εἶχε διαλέξει ἡ οἰκογένειά;

Κατέπει τὴν πικρὰ του. Εἶχε ἀκόμη τὸ κουράγιο νὰ παρὰ σὸ σπῆτι τοὺς μετὰ τὴν θεία του καὶ νὰ τὴν συγχωρῇ. Μέσα στῆ γενικὴ χαρὰ δὲν ἐκατάλαβαν τὴ μικρὴ ταραχὴ τῆς κόρης ὀ-

ταν ἐκείνος τῆς εἶπε:

— Σὺς εὐχόμαι κάθε εὐτυχίαν.

Τὴν εἶδε τρεῖς τέσσαρες ἀκόμη φορὰς ὕστερα. Ἐτήρησεν ἀξιοπρεπῆ σιγὴν. Δὲν τοῦ ἐξέφυγε οὔτε μὴ λέξις. Ἀλλὰ τὴν ψυχὴν τοῦ τὴν ἐξέσχιζεν ὀνομασ. Τὴν ἀγαποῦσε. Μόνον αὐτὴν ἀγάπησε στῆ ζωὴ του. Ἀυτὸ ποῦ συνέβη ἦταν ὄν ἓνα τραγικὸ τέλος ποῦ ἦρθε ὅ ὅλα του τὰ ὄνειρα ἀπάνω στὰ νεατὰ του. Ἦ ἐπιστρατεύσει ἐκρήχθη καὶ αὐτὸς ἦταν στῆς πρώτης ἡλικίας. Παρουσιάσθη ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα εἰς τὸ σῶμα του καὶ ἐξήγησε νὰ φύγῃ μετὰ τῆς πρώτης ἀποστολῆς. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος στῆ Ἀθήνα. Δὲν ἤθελε νὰ βροσκειται ἐδῶ στὸς γάμους. ἴσως ἡ περιπέτεια σὸν πόλεμον θὰ τὸν ἐθεράπευε. Ἐπῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν οἰκογένειάν καὶ ἡ νέα του εἶπε σὲ μὴ στιγμή ποῦ ἦσαν μόνου.

— Ὅτι μοῦ στείλετε καμμὴν κάρτα ἀπὸ τὸ μέγαρον;

Τῆς ἐξήτησε μὴ διεύθυνσι, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι της. Ἐκείνη τοῦ τὴν ἔδωσε καὶ σὲ λίγο ἐχωρίσθησαν.

Ὅταν ἐφθάσε στῆ Σμύρνην εἶχε διαρκῶς στὸ νοῦ του τὴν κάρτα ποῦ τοῦ εἶχε ζητήσῃ ἐκεῖνη. Καὶ τὴν παραμονὴν ποῦ θὰ ἐφευγε τὸ Σύνταγμα τοῦ ἐκάθησε νὰ τῆς γράψῃ. Ἦ κάρτα ποῦ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ ἦταν ἓνα ὀλοκλήρον πολυεπίδο γράμμα. Ἀυτὸς ποῦ εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ μὴν τῆς μιλήσῃ ποτὲ γιὰ τὴν πληγὴν του, εἶχε τώρα τὴν τόλμην νὰ τῆς τὰ γράψῃ ὅλα. Ἦταν ἓνα γράμμα φλογερὸ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ἀπὸ τὸν πόνο του. Τῆς ζήτησε νὰ τὸν συγχωρῇ γιὰ τὴν ἐτόλμησε νὰ τὴν ταράξῃ στῆν εὐτυχὴ γαλήνην της μετὰ τὴν σκληρὰ ἐξομολόγησιν του. Ἄν δὲν βροσκόταν ἔτσι στῆν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως του γιὰ τὴν φωτιά τοῦ πολέμου δὲν θὰ τὸ τοῦλοῦσε ποτέ. Ἄς φανῆ συγκαταβατικὴ στῆν ἐπιλομῆ αὐτῆς ψυχολογικὴν τὸν σιγῇ. Δὲν τῆς ζήτησε ἄλλως τί τίποτε. Ὅταν θὰ γύριζε, ἂν θὰ γύριζε, ἀπὸ τὸ μέγαρον, δὲν θὰ τὴν ἐνοχλοῦσε ποτέ. Ἀλλὰ ἤθελε νὰ ἐλαφρῶθῃ λιγάκι ἀπ' τὸν πόνο του. Τώρα ποῦ τῆς τὰ ἔγραψε ἀισθάνεται μὴν μικρὴ ἀνακούφιση. Ἄς τὸ ἔξῃ ὅ ὅλη της τὴ ζωὴ πᾶς τὴν ἀγάπησε.

Ἐρριψε τὸ γράμμα σὸ ταχυδρομεῖο τῆς Σμύρνης καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐφυγε μετὰ τὸ σύνταγμα του. Περιπέτεια. Δόξες. Βάσανα. Κίνδυνοι. Νίκες. Κακουχίες. Μέσα σὲ ὅλα αὐτὰ δὲν τὴν ἐχρῆζετο. Περίμενε ἓνα γράμμα της πάντα. Ὅτι τοῦ ἔγραφε διὰ δυστυχῶς δὲν μορφοῦσε νὰ γίνῃ τίποτε, ἀλλὰ ὅτι ἐχρῆζετο μὴν λεπτὴ ἀνάμνησιν ἀπὸ τὴν γνωριμία του. Αὐτὸ ὅτι τοῦ ἦταν ἀρκετὸ.

Στὸ Γενὴ Σχεθῖ ὁ νέος ἔπεσε μετὰ μὴν σφαῖρα σὸν κεφάλι. Οἱ σύντροφοι τοῦ τότε, εἶχαν μπροστὰ τοὺς νεκρούς. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἀνοίγαν ἓνα λάκκο. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἐγενε ἡ διανομὴ τοῦ ταχυδρομείου στὸς στρατιώτες. Ὁ νεκρὸς εἶχε ἓνα γράμμα. Ἦνας ἀξιωματικὸς φίλος του τὸ ἀνοῖξε. Ἦταν ἀπὸ μὴν δεοποινίδα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Τοῦ ἔγραφε ὅτι οἱ ἀραβῶνες τῆς διελύθησαν, καὶ ὅτι τὸν περιέμενε νὰ γυροῦσῃ. Τὸν ἀγαποῦσε ὅπως καὶ αὐτὸς, καὶ ὅ ὅλο ἐκείνο τὸ διάστημα δὲν ἐσουλλογίζταν τίποτε ἄλλο παρ' αὐτόν.

Ἐρριψαν αὐτὸ τὸ γράμμα σὸν ταφοῦ του καὶ τὸ ἔθαψαν μαζὺ του.

ΑΠΟΜΑΧΟΣ

“Η ΝΙΚΗ”

Ἑβδομαδιαία Εἰκονογραφημένη

Ἐπιθεώρησις

Γραφεία ὁδὸς Βερανζέρου 14

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 30

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 18

Αἰγύπτου, Κύπρου καὶ Ἀγγλίας Σελ. 14

Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς Φρ. 25

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΜΑΣ

(Τὰ Λόγια ἑνὸς τραυματίου)

Ἦνας φίλος μου, ἀξιωματικὸς, ἠρωϊκὸς τραυματίας τὸν τελευταῖον μαχὸν τοῦ Σαγγαρίου, μοῦ εἶπε γιὰ τὴν ὥρα ποῦ ὁ κόμος γεμάτος ἐνθουσιασμὸ ἐπήγαμε πρὸς τὰ βασιλικά Ἀνακτορα, ὕστερα ἀπὸ τὴν λειτουργίαν ποῦ εἶχε γείνη στῆν Μητροπόλιν γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς ἐπανόδου τοῦ Βασιλέως μας.

— Τί νὰ σοῦ πᾶ;... Κι' ἂν μείνῃ ἔτσι τὸ πόδι μου, ὅπως εἶνε, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ λυγίσω, οὔτε τὴν ἐλάχιστην πικρὰ, οὔτε τὸ ἐλάχιστον παρὰπονο δὲν θὰ ἔχω μέσα μου... Καὶ τὸ πόδι τὸ δικό μου καὶ τὸ χεῖρ τοῦ ἄλλου καὶ ἡ ζωὴ ἄλλων... τόσες ζωές... δὲν ἐπιγὰν τοῦ κάκου... Οἱ καρποὶ θὰ εἶνε πολλὴν μεγάλου... Σήμερα, αἴτιον οἱ καρποὶ θὰ ὀρμασῶν καὶ θὰ τοὺς δοῦμε ὅλοι. Ἦνας λαὸς ὄν τὸν Ἑλληνικὸν ποῦ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὴν Ἐλευθερίαν του, ποῦ θυσιάζεται γι' αὐτήν, ποῦ δὲν σταματᾷ μπροστὰ σὲ καμμὴν θυσίαν, ὅταν πρόκειται ν' ἀγωνισθῇ γι' αὐτήν— Ἦνας τέτοιος λαὸς θὰ θριαμβῶσῃ τὸν τέλος. Καὶ ὁ θριαμβὸς του, πιστεύω με, θὰ εἶνε ἓνας πολὺ μεγάλος θρίαμβος, τόσος μεγάλος ποῦ θὰ συγκινήσῃ ὅλον τὸν κόσμο καὶ θὰ σταματήσῃ μπροστὰ του μ' εὐλάβειαν ἡ Ἱστορία... Κ' ἔτσι ἡ ζωὴ τὸν Ἑλληνοπόλεμον καὶ τὰ χεῖρα τους καὶ τὰ πόδια τοὺς θὰ εἶνε μικρὰς πετροῦλες σὸν μεγάλο οἰκοδόμημα.

Ἐσταμάτησε γιὰ μὴν στιγμή καὶ εἶπε μετὰ τὸ πρόσωπο περισσότερο φωτισμένο καὶ τὴν ἐκφορῶν ἰσχυρότερη:

— Εἶδες τί ἐγενε μετὰ τὸν Βισαλλὴν μας;... Πολιτικοὶ καὶ διπλωμάτες ἔνοι, ποῦ δὲν ἔξεραν καλά καὶ κατὰ βάθος τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν, μὴν ἡμέρα ἐδῶκα τὸν Βασιλέα καὶ ὅ ὅστερα ἀπὸ ἔντεχνες συκοφαντίες ποῦ εἶχαν δηλητηριάσῃ τοὺς ἔξενους καὶ τοὺς εἶχαν κἀν νὰ πιστεύσῃν γιὰ τὸ Βασιλεῖ μας ἀπάματα ἀνάξια γιὰ τὴν χρῆσιν καὶ λεβέντικη ψυχὴν Του, μέσα στῆν ὅποιαν δὲν ὑπέρχε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα... Καὶ τὸν ἐδῶκα τὸν Βασιλεῖ καὶ, νομίζοντες πᾶς ἔμετε ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν λησμονήσῃ... Ἦ πῶς νὰ ἔξερον, πῶς τὸν μαρτύριον Του θὰ τὸν ἀνύψωνε στὰ ματὰ μας σὲ ἄγιο καὶ πᾶς τὴν εἰκόνα Του θὰ τὴν ἐκάνεμε φιλαχτὸ. Δὲν ἔξεραν ὅτι ἀφοῦ μὴς ἐμπόδιζαν νὰ προσφέρουμε φανερὰ τ' ὄνομά Του, θὰ τὸν φημιόζαμε στῆς προσευχῆς μας καὶ θὰ βλέπαμε τὴν μορφήν Του σὸν ἔνομα... Ἄν ἔξεραν οἱ ἔξενoi διπλωμάτες καὶ πολιτικοὶ τῆς μεγάλης ἀρετῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, δὲν θὰ τὸν ἐδιώξαν ποτὲ τὸν Βασιλεῖ του... Ὁ πόθος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ὅταν βροσκότανε στῆν πικρὴν ἐξορία, ἐγενε λαχάρτα καὶ ἡ λαχάρτα πυρετός. Ὁρμίζοντο σ' ὄνομά Του καὶ ἐκλαίγαν μετὰ βουβὰ δάκρυα στῆν ἀνάμνησιν Του... Γι' αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ μὴν ἡμέρα ὁ Βασιλεῖς αὐτὸς νὰ γυροῦσῃ ἀνάμεσα σὸν λαὸν Του... Καὶ ὅσοι ἔξενoi εἶδαν πᾶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὑπεδέχθη τὸν Βασιλεῖ καὶ ὅσοι βλέποντο σήμεροσφωροῦνται τὴν ἐπέτειο τῆς ἐπανόδου Του μποροῦν πολὺ καλά νὰ καταλάβουν τί μορεῖ ὁ λαὸς αὐτὸς νὰ κάμῃ γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Βασιλεῖ του... Ὅσοι ἔξερον καλά τὸν μέγανον αὐτὸν λαὸν, αὐτοὶ μποροῦν νὰ καταλάβουν γιὰ τὴν Ἑλληνοπόλεμον ὕστερα ἀπὸ ἀδιόλητους πολέμους μὴς ὀλοκλήρους δεκαετίες φυλῆν τὰ σῶνα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ βράθῃ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μέσ' στο κρῦν καὶ στὰ χιόνια... Ὅσοι ἔξερον καλά τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν μποροῦν νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι ἡ θυσίαι του δὲν εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ πίνε τοῦ κάκου...

Καὶ εἶδα στῆν ἀκρὴ τὸν ματιῶν τοῦ νεορῶν τραυματίου ἀξιωματικοῦ νὰ τρεμολάμπουν δύο μαργαριταράκια, δύο δάκρυα χαρᾶς.

Σὲ λίγο ἐφθάσαν μακρινὸν ὅτι ἀντίλοιο τῶν ζητωκραυγῶν τοῦ λαοῦ, ποῦ ἐπερνοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ Παλατιῶν τὸν ἐξῶτον τοῦ ὅποιον ὁ Μεγάλος Βασιλεῖς τὸν ἐχαιρετοῦσε συνηθμένως.

Μ.

Ο ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

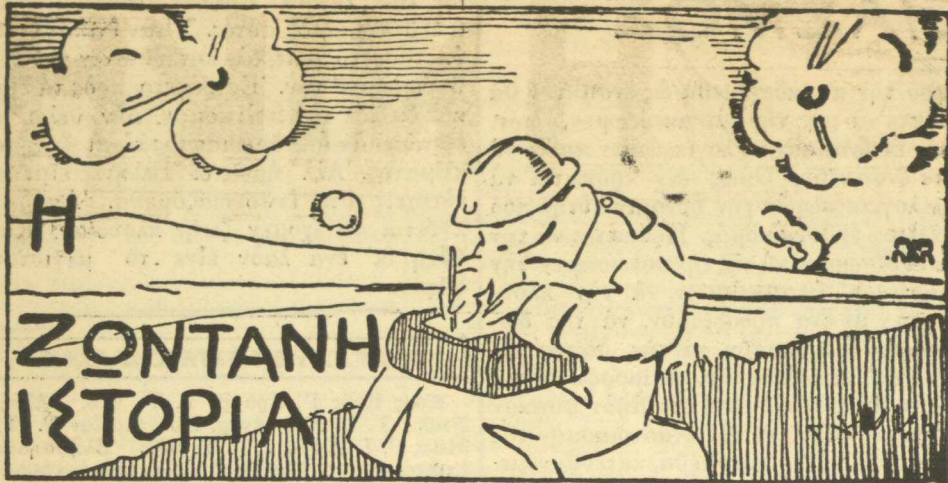
Ἐπάρχει ἓνα ὄρατον δεδομένον, δῶρον πρὸς τὴν πλουσίαν ζωὴν, δῶρον ἐξ οὐρανοῦ ἢ τῆς φύσεως, ὅπως θέλετε, δῶρον ἀπὸ ἐκείνα τὰ ὅποια γίνονται διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνουν διὰ νὰ συμπληρῶσιν τὴν ὄραότητά, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἐκδήλωσιν της, διὰ νὰ τὴν μεταβάλουν εἰς δύναμιν, διὰ νὰ τὴν στερεοποιήσῃ, διὰ νὰ δώσουν εἰς αὐτὴν διάχυσιν, σταθεράν καὶ αἴψουσαν. Ἐάν ὑπάρχῃ περίσσειμα ζωῆς, τὸ περίσσειμα αὐτὸ ὀφείλει νὰ διαχυθῇ πρὸς τὰ ἔξω, ἀφοῦ ἐκχειλίσῃ τὸν ἑαυτὸν μας, τὴν ψυχὴν μας. Κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ οὔτε πρῆπει νὰ συγκρατήσῃ ἐκεῖνο ποῦ πρῆπει νὰ ἀφήσῃ νὰ διαχυθῇ, διότι δὲν ἀνήκει σχεδὸν εἰς αὐτόν, διότι εἶνε δῶρον ποῦ εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἄλλους, διότι ἐκεῖνο εἰμπορεῖ νὰ τὸν συνδέσῃ μετὰ τοὺς γενικοὺς σκοποὺς τῆς κοινωνίας, τοῦ ἔθνους, τοῦ Κράτους, διότι αὐτὸ τὸν κάμνει πολὴν μὴς; κοινωνίας ποῦ κινεῖται μετὰ ἓνα ἢ πρὸς ἓνα προορισμόν. Καὶ ὅταν λέγομεν ὅτι γίνεται κανεὶς πολίτης μὴς; κοινωνίας ἄξιος, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρόκειται μόνον περὶ τὸν ἀπέναντι αὐτῆς ὑποχρῶσῃ, ὡς ἐννοοῦμεν αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἄποψιν τῆς κρατικῆς ἢ ἐθνικῆς σκοπιμότητος, ὑπὸ τὴν μορφήν τὸν ἐιδικὸν ὑποχρῶσῃ πρὸς τὴν Πατρίδα. Ἐννοοῦμεν κατὰ εὐρύτερον, πλατύτερον, οὐσιωδέστερον, βαθύτερον, ἐντατικότερον. Ἐννοοῦμεν ὅτι εἶνε ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις ποῦ συνδέουν τὴν ἀτομικὴν πρὸς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἑνὸς ἀτόμου ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς πολίτου ὑπάρχει ὁ δεσμὸς αὐτὸς, ὑπάρχει ὁ δεσμὸς ποῦ συνίσταται ἀπὸ τὴν διάχυσιν αὐτῆν ἢ ὀποία γεφυρώνει τὸ χάσμα μεταξὺ δύο τάσεων, μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ πολίτου, μεταξὺ ἀνθρώπου, πολίτου καὶ Κράτους, Ἐθνους, Φυλῆς.

Ἦ ἀγάπη ἐπὶ παραδείγματι εἶνε διέχυσιν τοῦ περισσεύματος τῆς ζωῆς μας. Δὲν εἰμποροῦν ν' ἀγαποῦν ὅσοι δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν αὐτῆν τῆς ζωῆς. Ἐ, λοιπόν. Ἦ ἀγάπη, ὁ ἔρωσ, ποῦ ἡ συνήθης μορφήν μας ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν δεσμὸν ἑνὸς πρὸς ἓνα ἄλλο πρόσωπον ἐκτενομένη, ἐντενομένη, ἀπλομένη, διανοίγεται εἰς ἔκτασιν καὶ ὑπερβαίνει τὸ ἑνὸς πρόσωπον διὰ νὰ ἐκπαθῇ πρὸς τὴν κοινωνίαν, τὸ ἔθνος, τὸ κράτος, τὴν φυλὴν. Διότι ἂν λογισθῇ ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε ἓν ἐν ἑαυτῇ, εἶς τὸ παιδί, εἶς τὴν διαιώνιον δηλαδὴ τοῦ εἶδους, θ' ἀποδεχθῶμεν ὅτι εἶνε μὴν βίσις ἐπὶ τῆς ὀποίας θὰ στῆσῃμεν τὸ οἰκοδόμημα μας ὑψηλόν, εὐρὸν, ποῦ εἰμπορῇ νὰ περιλάβῃ ὅλα τὰ ἄλλα αἰσθητά, ἀφοῦ καὶ διὰ τὴν διαιώνιον καὶ πραγματοποίησιν καθὲ ἀισθητικῆς προϋποθέτῃται ἓνας ἀγών. Ὅταν ὁ ἀγὼν συμπληρωθῇ, ὁ σκοπὸς πραγματοποιηθῇ τότε ὅλα μὴς φέρουν τὴν ἰκανοποίησιν.

Ποῖον στοιχεῖον εἶνε ἐκεῖνο εἰς τὸ ὀποῖον πρῆπει ν' ἀναζητήσῃμεν τὴν ὀρμὴν, τὴν κίνησιν, τὴν ὄρατον ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς, ποῖον στοιχεῖον δὲν πρῆπει ν' ἀποχωρισθῶμεν ἀπὸ πάσης θυσίας; Ποῖον ψυχικὸν στοιχεῖον ὑπάρχει, λέπει νὰ ὑπάρχῃ, καὶ ὑπάρχει ὅταν δὲν λείπει ἡ δύναμις τῆς διαχύσεως τῆς ζωῆς; Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός. Ποῖα δύναμις πρωτόγονος, ἴσως αεριστότερον ἐνστικτικὴ, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ λογιεθῇ παρὰ εἰς ἓνα σημείον. Ἄλλ'

ἀφοῦ τὴν παραδεχόμεθα ὡς ἐνστικτικὸν θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ τὴν λογιεθῶμεν, διότι ὅταν ἐν ἐνστικτικὸν τὸ λογιεθῶμεν παύει νὰ εἶνε ἐνστικτικόν. Ὅμως δὲν πρόκειται νὰ τὴν λογιεθῶμεν τὴν δύναμιν αὐτῆν ποῦ καλεῖται ἐνθουσιασμός. Πρόκειται νὰ τὴν κατευθύνωμεν, νὰ τῆς τὴν τονώσωμεν τὴν ὑπάρξιν δι' ὑποχρῶσεων, νὰ τὴν πλουτίσωμεν μετὰ ἓνα προορισμόν, νὰ τῆς δωρήσωμεν ἓνα σκοπὸν, νὰ τὴν δεσμεύσωμεν εἰς μίαν λογικὴν, διαμορφῶντες αὐτὴν εἰς ἀληθινὸν καὶ σταθερὸν ψυχικὸν στοιχεῖον. Ἐχομεν τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς μαθησεως; Μορφωνόμεθα, κατευθυνόμενοι πρὸς ὀρισμένον σημείον τῆς ἐπιστήμης. Ὁ ἐνθουσιασμός μας ὑπάρχει ἀλλὰ αὐτὴ ἡ κατευθύνσις ποῦ τοῦ ἴδωμεν εἶνε ἡ λογικιστικὴ. Ἀγαπάμεν; Ἐχομεν δηλαδὴ τὸν ἐνθουσιασμόν δι' ἓνα ἄλλο πρόσωπον; Λογικιστικὸν τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτὸν ὅταν πραγματοποιοῦμεν τοὺς σκοποὺς τῆς ἀγάπης μας διὰ πράξεων ποῦ ἀνταποκρίνεται εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, τοὺς νόμους ποῦ ἔχουν γίνῃ διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ εἶδος, τὸ γένος, τὴν φυλὴν. Καὶ κατὰ τὴν ἀγάπην πρὸς ἓνα ἄλλο ἄτομον εἶνε ἡ πρώτη βίσις πρὸς τὴν ἀειδιότητά τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ σύνολον, τὴν Πατρίδα, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός ποῦ κινεῖ τὴν ἀγάπην αὐτὴν εἶνε τὸ συμπλήρωμα, ἡ ἰσχυρότερα ἐκδήλωσις καθὲ ἄλλου ἐνθουσιασμοῦ πρὸς ἓνα ἄλλον σκοπὸν.

Ὁ ἐνθουσιασμός εἶνε δύναμις, μὴ δύναμις τιμῆ καὶ εἰλικρινῆς, διότι ἀναβλύζει μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας, μὴ δύναμις ποῦ ζῆ καὶ ἀναπτύσσεται μέσα εἰς αὐτήν. Μὴς ὀδηγεῖ πρὸς τὴν χαρὰν τῆς ἐκπληρώσεως τὸν πόθον μας, πρὸς τὴν πραγματοποίησιν καὶ συμπλήρωσιν καθὲ ἔργου ἄξιου. Ὁ ἐνθουσιασμός εἶνε ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, ἡ εὐτυχία τῆς χαρᾶς μας, εἶνε δῶρον ποῦ μὴς ἐδόθη ἀπὸ τὴν φύσιν διὰ νὰ κινώμεθα μετὰ γοργότητά ἀνεῖμον πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδανικῶν μας. Ὅσον βαθύτερος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός μας, ὅσον βαθύτερον εἰσδύουν αἱ ρίζαι του μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας, τόσον ὁ ἐνθουσιασμός μας εἶνε ἀληθέστερος, ρωμαλαστότερος, πραγματικότερος, τόσον περισσότερον χυμώδης. Εἶνε μὴν δύναμις; Ναι, δύναμις ποῦ μὴς τονώνει τὰ πτερὰ τῆς ψυχῆς καὶ τὸν πόθον, τὰ πτερὰ τῆς θελήσεως, ποῦ δὲν μαραινέται ποτὲ παρὰ μόνον ὅταν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι διὰ τὸν πρῶτον μας ἀφῆσωμεν αὐτὸν

Η ΝΙΚΗ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Αγαπητή «Νίκη»,

Αμφότερα τὰ δέματα τῆς ἀγαπημένης μου «Νίκης» τὰ ἔλαβον καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Ἀμέσως τὰ διηύθυνα εἰς τοὺς εἰς τὰ φυλάκεια εὐρισκομένους ἄνδρας μου οἵτινες εἶνε ὄλοι παῖδιά τοῦ Κουμπάρου μας τοῦ λατρευτοῦ μας Κωνσταντίνου ὁσπὶς κατέστη πλέον τὸ ἰνδαλμὸς μας ἐπολεμήσαμεν καὶ θὰ πολεμήσωμεν προσφέροντες εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἱματός μας. Εἰς ἕνα πρόσταγμα τοῦ εἴμεθα ὄλοι πρόθυμοι μέχρις ἐνδὸς νὰ θυσιάσωμεν γιὰτὶ αὐτὸς κατέστη ἡ ζωὴ μας, ἡ τιμὴ μας, τὸ πᾶν δι' ἡμᾶς, γι' αὐτὸ σήμερον τὴν στιγμὴν ποῦ τοὺς ἀνέγων τὴν Ἡμερησίαν Διαταγὴν τοῦ Συντόμος ἐβροντοφρονούσαμεν ὄλοι μετὰ φωνὴ «Ζήτω ὁ Κουμπάρος» ἀτὴν τὴν στιγμὴν τοὺς διένειμον τὴν ἀγαπημένην μου «Νίκη» εἶχα δὲ καρφισώσῃ εἰς τὸ χιτῶνόν μου τὴν λατρευτὴν μου εἰκόνα τοῦ ὁ καταλιμὸς ἀναθεῖ, ἅπαντες ἐνθουσιάζσθησαν οὔτε χιόνια, οὔτε κρῦα, οὔτε βροχὲς ὑπὸ ἀντίσκηνο μᾶς πτοοῦσι πρὸς χάριν τοῦ λατρευτοῦ μας Κωνσταντίνου τὸ πᾶν.

Περαιῶν τὴν παροῦσάν μου σὰς παρακαλῶ νὰ δέχθητε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς εὐλικρινδοῦς ἀγάπης.

Πρόθυμος **Θωμᾶς Α. Βαρθολομαῖος**
Ἐπιλοχίας 8ου Λόχου 12 Πεζικοῦ Συντομῆς
Τ. Τ. 915

Αγαπητή «Νίκη»

Τώρα ποῦ τὸ ἀκατάπανστο χιονόβροχο καὶ τὸ ἄγριο βογγητὸ τοῦ Βορρῆ μῆς ἀναγκάζει νὰ προστρέχωμε καὶ νὰ κυκλώνωμε τὸ τζάκι, ἐνῶ ἀκούμε τὰ εὐθῆμα παραμῦθια ποῦ μῆς ἀφηγοῦνται ἐπιτήδειοι συνάδελφοι καὶ διαβάζουμε ἠρωϊκὰ κατορθώματα ποῦ ἀναφέρονται σὲ ἐπιστολὰς ποῦ μετὰ μεγάλη εὐχαρίστησι ἀφήνεις νὰ κοσμοῦν τὰς στήλας σου, θὰ ἦτο παράλειψις, μπορῶ νὰ πῶ, καθήκοντος, ἀν δὲν ἀπευθύνωμεν τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μας σ' ἐκεῖνους ποῦ προσπαθοῦν μετὰ καίτε τρόπο νὰ μᾶς κάμουν νὰ περνοῦμε ὥρες εὐχάριστες καὶ τρελλὰς ἐστὶν μονότονη ζωὴ μας.

Εἶναι τόσο μεγάλη, ἡ εὐχαρίστησίς μας ὥστε ὅ,τι λόγια καὶ ἂν μεταχειρισθῶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ σὰς τὴν ἐκφράσω.

Ἡ Πέμπτη κάθε ἐβδομάδος εἶναι σωστὸ πανηγύρι γιὰ τοὺς στρατιῶτες. Εἶναι ἡ ἡμέρα ποῦ καταφθάνει ἡ «Νίκη».

Ποῖο μέρος τῆς νὰ πρωτοδιαβάσῃ κανένας; Ὅλα εὐχάριστα καὶ τερπνά. Τὸ καλύτερον τερπνότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τί νὰ πῆ κανένας πλεόν γιὰ τὸν τοσλιὰ μετὰ τὴν Ζαχάρου; Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο οἱ στρατιῶται σκᾶν ἄστα γέλοια. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἤρχισαν καὶ νὰ τὸν μιμοῦνται τρελλὰ.

Ἀπ' αὐτὰ ὅμως ὄλα ἕνα πρᾶγμα καταλαβαίνω ἐγὼ, ὅτι ὁ στρατιῶτης ἀπέκτησε τὸν σύντροφόν ποῦ ὄλοι εἶναι ὁμώνυμοι μετ' ἐκεῖνον ποῦ ἔφερε μετὰ τοῦ ἀχώριστα κατὰ τὰς ἐποποιίας τῆς Κιουτάχειας, τοῦ Ἐσκή Σελῆ, τοῦ Σαγγαρίου τέλους.

Ἐνα μεγάλο εὐχαριστῶ καὶ μία αἰδίοις εὐγνωμοσύνη σ' ἐκεῖνους ποῦ ἐγειναν ἀφορμὴ νὰ χαρίσῃ σ' ὅσον μαχόμενον λαὸν ἕνα τέτοιο ἐνθουσιαστικὸν περιοδικὸν, ποῦ κατορθώνει νὰ τὰ κάμνῃ ὑπεράνθρωπον ἐκεῖ ποῦ στέκεται ἀπτόπτος ὑπερασπιότης τῶν δικαίων καὶ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος τοῦ.

Ἡ «Νίκη» ἂς εἶναι βεβαία ὅ,τι ἡ φωνὴ τῆς ποῦ εἶναι γεμάτη ἀπὸ πατριωτισμὸν καὶ εὐγενεῖς ἀντιλήψεις, εὐρίσκει ἠχώ εἰς τὰ τετιμημένα πεδία τῶν μαχῶν, ποῦ ὁ Νικητὴς στρα-

τὸς ἀπὸ μίαν καὶ Μόνην ἐπιθυμίαν διατηρεῖται πῶς νὰ τῷ δοθῆ, ἢ πῶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σχετικὴν διαταγὴν γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ μούτρα τοῦ θρασοῦδελου ἐχθροῦ.

Μετὰ βεβαίᾳ ἐκτίμησι: **Ἡρ. Ἀλεξίου**
λοχίας Β'. Μοῖρα ὁβ.δ. Στόνια, I Πυλοχίας
Τ. Τ. 906

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αγαπητή «Νίκη»,

Τὸ πυροβόλον ἀντιχει. Ὁ καιρὸς εἶναι ἀκατάστατος, χιόνια ἀφθονα, κρῦα φοβερά. Οἱ γεναῖοι μας ὅμως φαντάροι δὲν πτοοῦνται ἀπ' ὄλα αὐτὰ, δὲν δίδουν σημασίαν, ὅταν εἶναι ὑπηρεσία, πρόθυμοι ἐστὶν ὑπηρεσία, ὅταν εἶναι γλέντι, γλέντι. Διασκεδάζουμε τὰς διαθέσιμους μας ὥρας ὡσάν νὰ εὐρισκόμεθα σὲ μὲν μεγάλη πόλι. Μετὰ τὸς χορούς μας, μετὰ τὰ ὄργανά μας, μετὰ ὄλα μας καὶ μετὰ τὰ θέατρα μας ἀκόμη. Προχθὲς τὴν 21—11—21, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐδώσαμε τὸ Δράμα «Πάτερ Ἡμῶν» Ὀρθοσκυτικόν, εἰς πράξεις δύο, μὴλόγον καὶ μίαν κομῶδιαν, ὁ «Συγγραφεὺς τῶν Ἐπιθεωρήσεων». Αὐτὰ ὄλα τὴ ὑποκινήσει τοῦ φιλομοῦσου καὶ γενναίου μας Διοικητοῦ τῆς Ἡμιλοχίας κ. Παναγιωτοπούλου Θεοδ. Διὰ τῆς παρουσίας τῶν μᾶς ἐτίμησαν πρῶτος ὁ Διοικητὴς μας, ἔπειτα ὁ ἀνθ' ἄρχος κ. Εὐθυμίουπουλος, ὁ ἀνθ' ὄστης κ. Στασιανάκης Ἡλίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὁ Ἐπιλοχίας μας μετὰ τοὺς ὑπαξιωματικούς ὄλους καὶ οἱ ἱππεῖς ὄλοι τῆς Ἡμιλοχίας.

Πρωταγωνιστὴς ὁ Δεκανεὺς Χ. Μ. ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ μέρος τῆς Ρόζας, ὁ λοχίας Ἀντύπας Σ. ὁ ὁποῖος ἔπαιξε δύο μέρη τῆς Ζελῆς καὶ τοῦ Ἰακώβου Λερού χειροκροτηθεὶς ἐπανελημμένως ἀπὸ τοὺς θεατὰς. Ὁ λοχίας Πουλόπουλος εἶχε μέρος ἀξιωματικῶν, ὁ ὑποδεκανεὺς Βραδῆς Σ. ὁ ὁποῖος ἔπαιξε θανάσια τὸ μέρος τοῦ Ἐφημερίου καὶ ὁ ἱππεὺς Ἀναρόπουλος Θωμᾶς τὸ μέρος τῆς Γεῖτης.

Ἐτίμησε σκηνὴ ἀπὸ ἀντίσκηνα ἀτομικὰ καὶ ροῦχα γιὰ τὰ πρόσωπα ἐπρομηθεύθημεν ἀπὸ κάποιο Τουρκικὸ χωριὸν τοῦ ὁποῖου οἱ κάτοικοι πρόθυμοι μᾶς ἐφωδίασαν καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μᾶς ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν, ὅπως ὁ Μουχτάρης, ὁ Χότζας καὶ πολλοὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἐθαύμαζον λέγοντας μᾶς ἅλα, μᾶς ἅλα, γιὰ σου Γκιουζέλ. Τώρα λοιπὸν ἐτοιμαζόμεθα νὰ δώσωμεν τὸν «Ἀθανάσιον Διάκον» καὶ μίαν Κομῶδιαν.

Ἐστὶν λοιπὸν περνοῦμε τὴν ζωὴν μας εἰς τὸ Μέτωπον καὶ δὲν μᾶς μέλλει, ἂν καθήσωμε καὶ χρόνια ὀλόκληρα ἀκόμη, ἐφ' ὅσον ἡ Πατρίς θεσπερεὶ καλὸν νὰ παραμείνωμεν.

Μετὰ τῆς **Χ. Μ.**
XII Ἡμιλοχίας Τ. Τ. 925

Αγαπητή «Νίκη»,

Θεωροῦμεν καθήκον μας ἐπιβεβλημένον νὰ ἐκφράσωμεν δημοσίᾳ τὰς ἀπέριτους εὐχαριστίας μας εἰς τὸν τμηματάρχην ἱατρὸν κ. Μενεΐδην Ἰωάννην, ὅστις διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἐργασίας καὶ διὰ τῆς ἀκούραστον μερίμνης του, φροντίζει ὅπως ὑπάρχει τελεία καθαριότης καὶ ἐξαιρετικὴ τάξις εἰς τὸν θάλαμον του. Ἐπίσης μετὰ μερίστης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐξετάζει πάντοτε τὸν πάσχοντα τραυματίαν, καὶ φροντίζει νὰ ὑπάρχῃ κάθε χαρὰ καὶ ὀμόνοια εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του ἀσθενεῖς.

Διὰ τοῦτο πάντες εὐχαριστοῦμεν τὸν ἀνωτέρω στρατ. ἱατρὸν καὶ τοῦ εὐχόμεθα πῶσαν εὐτυχίαν ὄλοι μας.

Οἱ τραυματίαι τοῦ θαλάμου
6ου Στρατ. Νοσομ. Ἀθηνῶν, 2-12-21.

ΠΡΟΣ ΤΣΑΤΣΑΡΟΥΜΠΑΝ

Μέτουπον βαρυνειμονιά

Πλήμ' Ζαχάρου μ' τζιέρη μ'

Εἶμι καλὰ ὄλους παντὰ οὐρὲ τζόβινου. Θεοῦ μάθες. Μάϊδι τοῦ χιόνι μάϊδι τοῦ κρῦου μ' κίμαν τίπουτις. Μοιναγὰ ποῦβγαλα χιονιάστρις καὶ ὁ γράφου καὶ μὴ πᾶν τὰ δαχτυλά μ'. Αἶντι οὐρὲ τ' ἀφλότιμς ἔτσι μοῦρῃτι νὰ τοῖ δαγκώσου καὶ νὰ τ' ὀφάου τοῦ πέτου! Μὴ ρουτὰς Ζαχάρου μ', πουλοκίδα μ' τὶ κακὸ καὶ σαμαντὶς γίνιτι ἰδὼ πέρα μὴ τὴ «Νίκη». Μόλις φτάσ' στοῦ μέτουπου ἀκούς φνές, ἀκούς σούσουρου καὶ κακὸ τοῦ πάη γόνα! Τὴν πιρμῆνονι τὴ «Νίκη» τὴ σκοροδοπιστὴ ὁσπὶς οἱ Ἰρβᾶιοι τοῦ Χιστό! Μόλις τὴ μυριστοῦμι μὴ τὰ μούτρα ἱμπρὸς νὰ τὴν πάρομι νὰ τὴν ἀναγνώσομι νὰ μῆς φύγη λίγου τοῦ μῆρακι! Μπρὸς στὴ «Νίκη» ἀφήνομι καὶ τὸν ὕπνου καὶ τὴν κορομῆνι καὶ τὰ πάντα καὶ δι γιὰ πάντα. Κι νὰ δῆς οὐρὲ πλάκι μ' τοῖ τσουλιάδεις καὶ τ' ὀφιντὰς νὰ μὴ διοβάζουσι καὶ νὰ κακαρίζουσι ἀπ' τὰ γέλια σὰ τ' ὀκτίτις. Ἐγὶνα πλιέου οὐ συγγραφίς τοῦ συντάγματος καὶ ἴσοις-ἴσοις καὶ πάρου καὶ τοῦ Νόμπι! Τώρα τιλιευτὰ μάλιστα ἀρχίσασι νὰ μ' γράφουσι ὄλα τὰ ζαχαργα τὸ μὴ τὸ πῶλοιοι σκαλτοσυβιονιμῆχανοι! Μ' στέλνουσι γράμματα καὶ γραφὲς καὶ κοροῦνιδεοῦσι καὶ μ' κάλουνι λόγου καὶ γιὰ σένα ὀπ' εἶσι γνωστὴ σ' οὐλο τοῦ μέτουπου. Κι' οὐ Κιμάλ ἀκόμα σὶ γουρνίζ' καὶ σ' ἔχει οὐρὲς ἱεμαθα σὶ μὴ γιὰ ἱχτίμιοι. Μουναγὰ ἱκεῖνη ἡ γαλιάντρα δὲν σὶ χουνεῖται. Ζηλοῦνται μᾶθες ἡ σκρόφα. Ἐγνοῖα σ' ὄμοις. Ἄν τὴν πιάσου θὰ τὴ μάθου τί ἱσὶ βιρῆκουκο! Σ' παραθέτου τώρα ἰδὼ γιὰ οὐρὲ πλι μ' ἱενα γράμμα ποῦλαβα οὐ ἱέρουσι ἀπὸ ἕναῖνι συνάδελφου ζαχαρουλόγου καὶ σκαλτοσυβιονιμῆχανου:

«Οὐρὲ ζαγά' το' Νί'ς»

Σὶ φλὼ κατανιγκρις στὴ μοῦρ'ς. Τί γράφ'ς οὐρὲ στοῦ περιοδικῶ μί, καὶ γὰρ ἰνοῆς νὰ ἱμπέξ'ς καὶ κοροῦνιδεῖς, κακὸ ἰζόντας λουῖς κοπῆς ψευτιές, ἱεμένα μᾶθες Ζαχαρούλα τὸ λῆν τὸ τζιέρη μ' μᾶθες ἐγγραφα τετοια ποτολή.

Αἶντις οὐρὲ καὶ ἂν κανοῦμε πότινις καμῖα γεροβολία κατὰ αὐτοῦθι ἰότινις θὰ φέρου τ' τσαροῦχ γεροβολιὴ νὰ γλιέπης το' ὀρμποῦμι πλιξες νὰ τ' πέρν ἡ διάλους τοῦ πατέρα τς, γιδ' καὶ μαρμάρυκα θὰ σὰς δαγκώσι δλονουσι. κανάν καιρο δόθνης νὰ γιουστᾶσις μαθὲ τ' πμόλομο ποῦ τρῶγ' ἡ μῦθα σίδερο καὶ τὸ κνουπ' ἀτοαλί νὰ σέξχειροτοῦνοῦμι μαθὲς καὶ σένας νὰ ξινίς τραχανᾶς καὶ μὴλόπιτις, καὶ νὰ γράφς μετὰ πισοτεριν ὀρεξῆ.

Τ' αἰκούς; Τ' αἰκῶ νὰ λῆς.

Μετὰ συγχουρῆσεως τοῦ ἱν τοῦ χαρτὶ λιερομένο ἱεβρεχε μαθὲς καὶ τ' ἀντίσκηνο ταν τρῶπι καὶ πέσαν βροχὲς.

Σὶ φλὼ στὴ μπλάτ' καὶ στοῦν ἀφαλό'!

Τσατσαρούμπας

Αὐτοῦνου οὐρὲ πλι μ' τοῦ γράμμα τοῦ ἱελαβα ἱπρουχτὲς καὶ ἔπειτα σὶ σουλῆ. Ἀκούς οὐρὲ αὐτοῦνοῦς οὐ ἀφαλοῦς οὐ Τσατσαρούμπας γὰ μὴ νομιζ' μαθὲς καπυλαδοῦρα καὶ κορομῆμῆ ἱεμένα ποῦ ἱεφαγα τὴ φωτιά καὶ τοῦ μπαροῦτ' μὴ τὴ χουφτα; Πῶσου ἱμ' ὁ ἔχου Σατανά! Δεν ἐρχοῖ οὐρὲ Τσατσαρούμπα κρεμανταλά σὰ δᾶ νὰ δῆς ἂν ὕφιστατι ἱεῦζον Καραφωτιᾶς γιὰ ὄχι; Οὐρὲ γιὰ μένα ἐγὶνι λόγου καὶ στὴ Διάσκεψι καὶ σὺ μ' κάνης τὸν κόκορου; Αἶντι οὐρὲ χαῖβᾶνι δὲ σὶ παριεγῶ. Προσῆξι ὄμοις μὴ ξαναπιάσης τοῦ κοροῖτο' τὴ Ζαχαρούλα στοῦ στόμα ὁ γιὰτ' θὰ σουβουλήσω κατὰ τοῦ Ἰσκή Σιχτιῶ, θὰ σὶ βοουτουλουγῆσω ἱεῦ τοῦ λιμῶν καὶ θὰ σ' δαγκώσου τὸν κριτιλάγκου! Ἰγὼ οὐρὲ μουνάντρι δὲν εἶμι ἱεῦζον ποῦ μυριστοῦ τσαρουχίλας ἱεφτὰ μίλια μακρυγιά; Ἰγὼ οὐρὲ ζαχαρουλόγου εἶμι κορομῆμῆς; Αἶντι οὐρὲ μῆστινα. Χώρησις τρουμιρά καὶ μὴ σὶ δᾶ μάϊδι νὰ σ' ἀπαντήξου μπροστά μ' γιὰτ' θὰ σὶ τομπανιάσου τ' γρουθιές π' νὰ δῆς τὸν οὐρανὸ σφουντῆλι!..

Ταῦτα καὶ μένου

Ἰγὼ ἡ γνήσιους ἱεῦζον
Μῆτρος Καραφωτιᾶς
ὁ γίδιους καὶ ἀπαράλαχτους